

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-163)

Jan (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 140)

856. ஆச்ரம:

அவர்களுக்கு அந்த அணிமா முதலானவற்றிலிருந்து வெளியே வரும்போது, ப்ரஹ்ம வித்யை உண்டாகும் விதத்தில் அவர்களை, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய இல்லங்களில் அவர்களுக்குப் பிறவியை அளித்து, அவர்களுக்கு நிம்மதி அளிப்பவன். கீதையில் (6-41) - சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்ட: அபிஜாயதே - யோகங்களிலிருந்து நழுவியவன், நீண்டகாலம் ஸ்வர்க்கங்களில் இருந்த பின்னர், நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களின் வீடுகளில் பிறக்கிறான் - என்றது காண்க.

857. ச்ரமண:

முன்பு தடைப்பட்ட யோகங்களைச் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கிறான். இப்படியாக உள்ளவர்களில் சிலருக்கு அவர்களுடைய கர்மம் கழியாமல் இருக்கலாம் அல்லது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய வீடுகளில் பிறந்துள்ளபோதிலும் பூர்வவாஸனை கழியாமல் இருக்கலாம். இவர்களுக்கு மீண்டும் அந்தந்த யோகங்களைத் தடையில்லாமல் கிட்டும்படிச் செய்பவன். தத்ர தம் புத்திஸம்யோகம் லபதே பெளர்வதேஹிகம் - அங்கு முன்பு இருந்த சரீரத்தில் உண்டான புத்தியோகத்தையே அடைகிறான் - என்றது காண்க.

858. சஷாம:

இப்படியாகத் தனது யோகத்தில் மீண்டும் திரும்பிய உடனேயே, அவர்கள் யோகத்தில் வல்லவர்களாக உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸார துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியை உள்ளவராகச் செய்பவன். ந ஹி கல்யாணக்ருத் கச்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி - நன்மையைச் செய்தவன் எப்போதும் துக்கத்தை அடைவதில்லை.

859. ஸுபர்ண:

இவ்விதம் ஸமாதிநிலை கைகூடப் பெற்றவர்கள், சுகமாக தமஸ் குணத்தின் கரையை அடையும்படி செய்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மௌல ஸம்ஹிதை - ஸ்வபாரம் பகவாந் நயதி - அவர்களைப் பகவான் கரை சேர்க்கிறான்.
- கீதை (6-45) - அநேக ஜந்ம ஸம்ஸித்த: ததோ யாதி பராம் கதிம் - பல ஜன்மங்களில் உண்டான மனோவலிமை காரணமாக, யோகி ஒருவன் இந்தப் பிறவியில் உயர்ந்த கதியை அடைகிறான்.

860. வாயுவாஹந:

தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து தவிப்பவர்களை, மிகவும் வேகம் நிறைந்த கருடனால் கரை சேர்ப்பவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வத்தில் - அதவா பசஷிராட் தூர்ணமாகத்ய ஸ்வாமிந: பதம் நேஷ்யதி - பறவைகளின் அரசனாகிய கருடன் வேகமாக வந்து, தன்னுடைய ஸ்வாமியின் இருப்பிடத்திற்குக் கொண்டு செல்கிறான் - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 163)

அதிகரணம் - 8 - ஆகாசாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஆகாசம் என்று கூறப்படுவது பரப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-2-23 ஆகாச: தல்லிங்காத்

பொருள் - ஆகாசம் எனப்படுவது பரமாத்மாவே ஆவான்; காரணம் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே உரிய அடையாளங்கள் காணப்படுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (3-1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - எந்த ஒன்றிலிருந்து இந்த உயிர்கள் அனைத்தும் வெளிப்பட்டனவோ - என்ற வரி மூலம், இந்த ஜகத்தின் காரணம் ப்ரஹ்மமே என்று அறியப்படுகிறது. ஜகத்காரணம் எது என்று எழும் ஆர்வத்தைத் தீர்க்கும் விதத்தில், கீழே உள்ள பல வரிகளில் அந்த ஜகத்காரண வஸ்துவானது பொதுவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ... தத் தேஜோ அஸ்ருஜத - ஸத் என்பது மட்டுமே தொடக்கத்தில் இருந்தது ... அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.
- ஐதரேய உபநிஷத் (1-1-2) - ஆத்மாவா இதம் ஏக ஏவ அக்ர ஆஸீத் ... ஸ இமாம் லோகாநஸ்ருஜத - தொடக்கத்தில் இந்த ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது ... அது அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்தது.

- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாச:
ஸம்பூத: - இந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் வெளிப்பட்டது.

அந்த வஸ்துவானது “அனைத்தையும் காணவல்லது”, ஆனந்தமயமானது போன்ற சிறப்பான தன்மைகளைக் கொண்டதாக உள்ளது ஆகவே அந்த வஸ்துவே ப்ரஹ்மம் என்றும், அது ப்ரதானம் மற்றும் சேஷத்ரஜ்ஞர்களாகிய ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும் கூறப்பட்டது.

“ஆகாச: தல்லிங்காத்” என்று தொடங்கும் இந்தச் சூத்திரம் முதலாக, இந்த அத்யாயத்தில் இந்தப் பாதம் முடிய (சூத்திரம் 1-1-32 முடிய) உள்ள சூத்திரங்களில் ப்ரஹ்மம், ஆகாசம் முதலான பல சிறப்பான பதங்களால் கூறப்பட உள்ளது. முன்பல அதிகரணங்களில் சேதனர்கள் மற்றும் அசேதனங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டது என்றும், ஆகாசம் போன்ற பதங்களால் கூறப்பட்டது என்றும், ஜகத்காரணமாகவும் இந்த உலகத்தையே தனது ஐச்வர்யமாகக் கொண்டுள்ளது என்றும் கூறப்பட்டது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-9-1) – அஸ்ய லோகஸ்ய கா கதிரித்யாகாச இதி ஹோவாச: ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாத் ஏவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யாந்தி; ஆகாசோ ஹி ஏவைப்யோ ஜ்யாயாத்; ஆகாச: பராயணம் – இந்த உயிர்கள் அனைத்திற்கும் கதி எது? ஆகாசமே ஆகிறது. அனைத்து உயிர்களும் ஆகாசத்திலிருந்து அல்லவோ உண்டாகின்றன? ஆகாசத்திலேயே சென்று ஒடுங்குகின்றன. ஆகாசமே மிகவும் உயர்ந்ததாகும். ஆக இந்த அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான ஆகாசமே கதியாக உள்ளது - என்று கூறப்படுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 163)

ப்ரணவத்தைப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய முறை

மூலம் -

இப் ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாந க்ரமத்தை

ஈத்ருச: பரமாத்மா அயம் ப்ரத்யகாத்மா ததேத்ருச:

தத் ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் இதி யோக: ப்ரகீர்த்தித:

என்று ஸ்ரீசாண்டில்யபகவான் அருளிச்செய்தான். இத்தை

அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர்ஜகதுதய ரக்ஷா ப்ரளயக்ருத்

மகாரார்த்தோ ஜீவஸ்ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம்

உகாரோ அநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:

த்ரயீஸாரஸ்த்ரயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிசத்

என்று விவரித்தார்கள். “கண்ணபுரமென்று உடையானுக்கு அடியேன், ஒருவருக்கு உரியேனோ?” என்றதும் இப் ப்ரணவார்த்த விவரணம். ப்ரணவத்தில் அக்ஷரத்ரயத்தையும் வேதத்ரயஸாரமாக ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரபஞ்சித்தன.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் ஆழ்பொருளை எவ்விதம் அறியவேண்டும் என்று ஸ்ரீசாண்டில்ய மஹரிஷி சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியில் (5-17) - ஈத்ருச: பரமாத்மா அயம்

ப்ரத்யகாத்மா ததேத்ருச: தத் ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் இதி யோக: ப்ரகீர்த்தித: - பரமாத்மா இப்படிப்பட்டவன், ஜீவாத்மா இப்படிப்பட்டவன் என்று இவர்கள் இருவருடைய தொடர்பு குறித்து எண்ணுதல் யோகம் எனப்படும் - என்றது காண்க. அஷ்டச்லோகியில் (1) - அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர்ஜகதுதய ரக்ஷா ப்ரளயக்ருத் மகாரார்த்தோ ஜீவஸ்ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம் உகாரோ அநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ: த்ரயீஸாரஸ்த்ரயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிசத் - இந்த உலகைப் படைத்து, காத்து, அழிப்பவனாகிய மஹாவிஷ்ணு "அ" என்பதன் பொருளாவான். "ம" என்பது ஜீவனாகும்; அவன் விஷ்ணுவின் அடிமையாகிறான். இந்த இருவருக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் வேறு யாருக்கும் உரியது அல்ல என்று கூறுவது "உ" என்பதாகும். ஆக மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாகவும், மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள ப்ரணவம் இந்தப் பொருளை உரைக்கிறது. பெரியதிருமொழி (8-9-3) - கண்ணபுரமென்று உடையானுக்கு அடியேன், ஒருவருக்கு உரியேனோ? - திருக்கண்ணபுரத்தில் உறையும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாகிய நான், வேறு யாருக்கும் அடிமை ஆவேனோ - என்று கூறுதல் ப்ரணவத்தின் இந்தக் கருத்துக்கு விளக்கமாகும். ப்ரணவத்தில் மூன்று எழுத்துக்கள் உள்ளதையும், அது மூன்று வேதங்களுடைய ஸாரமாக உள்ளதையும் ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் பரக்க உரைத்தன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 122)

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அவதாரிகை - இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் ப்ரமான தர்க்கங்களும் இவ்விதத்தில் தாமருளிச் செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறார் (இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இதுவரை கூறப்பட்ட பொருள் விஷயமாக (அதாவது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உண்டாகும் ஸர்வேசரனின் கருணை) ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் சில, ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதாகத் தோன்றுவதைக் காண்பித்து அவற்றுக்குப் பரிஹாரமும் உரைக்கிறார். மேலும் இந்தக் கருத்தை நிலைநிறுத்தவல்லதாக உள்ள ப்ரமானங்களையும் தர்க்கவாதங்களையும் இங்கு தாம் உரைக்காமல் இருப்பதற்கான காரணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக் கிலக்காய் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், “வெறிதே யருள் செய்வர்”,

“எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன”, “மாதவனென்றதே கொண்டு” என்றும், “நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்” என்றும், “நோற்றேன் பல்பிறவி” என்றும், “யானெத்தவத்தாற் காண்பன்கொ லின்று” என்றும், “யானே தவஞ்செய்தேன்” என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீகார ஹேதுக்களொன்றும் தங்கள் பக்கல் இல்லையென்பது உண்டானாற் போலே சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்தம் போலே ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, “மாதவன்”, “மலை” என்கிறவை வ்யாவ்ருத்த யுக்தி மாத்ரமாகையாலே அவற்றை ஆரோபித்து வந்து மேல் விழுகிற பகவத்க்ருபையே அங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; “நோற்றேன் பல்பிறவி” என்றது, எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாக வந்து நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினென்றபடியன்று; “யானே தவஞ் செய்தேன்” என்றது, “இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே” சொல்லப் பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப் போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறு பெற்ற தன்மை ச்லாகித்தமாத்ர மென்றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுக வசந விரோதம் வராதபடி ஸஹேதுகம்போலேத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன), மற்றுமிந் நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுமவையான “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி:; ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே”, “நிர்ஹேதுக கடாசேஷண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்துவந்தி பராங்கதிம், நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந” இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏததநுக்ராஹக தர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது, இவை யெல்லாஞ் சொல்லப் பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்பரப்பு வருமென் றஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைக் கைக்கொள்ளும் விஷயத்தில், இவ்விதம் கைக்கொள்ளப்பட்டவர்களாகவும், மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்களாகவும் உள்ள ஆழ்வார்கள், ஸர்வேச்வரன் தங்களை ஏற்றுக் கொண்டதற்கான காரணம் ஏதும் தங்களிடம் இல்லை என்பது போன்று உரைப்பதால், இதன் ஆழ்பொருளை அறியாதவர்களுக்கு ஒன்றுடன் ஒன்று வாக்கியங்கள் முரண்படுவதாகத் தோன்றலாம்.

- திருவாய்மொழி (8-7-8) - வெறிதே யருள் செய்வர்
- திருவாய்மொழி (10-6-8) - எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே
- திருவாய்மொழி (10-8-1) - திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன
- திருவாய்மொழி (2-7-3) - மாதவனென்றதே கொண்டு
- பெரியதிருமொழி (1-9-4) - நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்
- பெரியதிருமொழி (1-9-8) - நோற்றேன் பல்பிறவி
- இரண்டாம் திருவந்தாதி (86) - யானெத்தவத்தாற் காண்பன்கொ லின்று
- இரண்டம் திருவந்தாதி (74)- யானே தவஞ்செய்தேன்

இந்தப் பாசுரங்களுக்கான சமாதானங்களை அடுத்து காண்போம்.

- திருவாய்மொழி (2-7-3) - மாதவன், (10-8-1) - திருமாலிருஞ்சோலை - என்றும் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தும்விதமாக உரைக்கப்பட்ட சொற்கள் என்பதால், அவற்றையே ஒரு காரணமாகக் கருதியபடி மேலே விழுந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய “காரணம் இல்லாமல் வரும் கருணை” என்பதே அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுகைக்குக் காரணம் ஆகும்; மற்ற ஏதும் காரணம் அல்ல.
- பெரியதிருமொழி (1-9-8) - நோற்றேன் பல்பிறவி - என்பதன் மூலம், “நான் எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாத காரணத்தால் எனக்கு பல பிறவிகள் உண்டாயின”, என்று அருளிச்செய்தார். இப்படியாகத் தனது தாழ்வினை உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்திற்கு, “எனது பல பிறவிகளில் நான்

உன்னை அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டபடியே இருந்தேன்” என்பது பொருள் அல்ல.

- இரண்டாம் திருவந்தாதி (74) - யானே தவஞ் செய்தேன், இரண்டாம் திருவந்தாதி (74) - இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே - என்பதால் கூறப்பட்டது என்னவென்றால், “எனக்குக் கிட்டிய இந்தப் பேறு காரணமாக என்னைப் போன்ற பாக்கியசாலிகள் வேறு யாரேனும் உண்டோ?”, என்று தான் பெற்ற பேறு காரணமாக தன்னைக் கொண்டாடிக் கொண்டார் என்பதே ஆகும்.

இது போன்றே உள்ள மற்ற பாசுரங்களிலும் “ஆழ்வார்களை எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் கைக்கொண்டான்” என்ற கருத்திற்கு விரோதம் ஏற்படாத விதத்தில், “ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தைக் கற்பித்துக் கைக்கொண்டான்” என்று சமாதானம் கொள்ளவேண்டும் என்கிறார். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன) - மேலும், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஒருவனைக் கைக்கொள்கிறான் என்பதற்குக் கீழே உள்ளது போன்று பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உண்டு. ஆனால் இது போன்ற பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உண்டு:

- அஹிர்யுத்திய ஸம்ஹிதை - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே - இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் தனது கர்மம் காரணமாகச் சுழன்றபடி துன்பம் அடைகின்ற ஜீவனைக் குறித்து மஹாவிஷ்ணுவிற்கு ஆழ்ந்த கருணை உண்டாகிறது.
- பாஞ்சராத்திரம் - நிர்ஹேதுக கடாசுஷண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம், நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசுஷே கஞ்சித் கதாசந - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்படும் எனது கடாசுஷத்தாலும், அதன் காரணமாக ஆசார்யன் கைக்கொள்வதாலும் மிகவும் உயர்ந்த கதியை அடைகிறார்கள். நான் ஒருவனுடைய புருஷகாரத்தாலோ அல்லது வேறு

எந்தவிதமான காரணத்தாலோ அருள் செய்வதில்லை; எனது விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே நான் ஒருவனைக் கடாசுஷிக்கிறேன்.

(விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) – இது போன்று உள்ள பல ப்ரமாண வாக்கியங்களைக் கூறத் தொடங்கினால் இந்த நூல் மிகவும் பெரிதாகிவிடும் என்பதால், விரிவுக்கு அஞ்சிக் கூறவில்லை.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷி பண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை.

அவதாரிகை – ஆக, கீழ் (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ் ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷி பண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிசெய்தார்; அது தன்னை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக சூர்ணை 366ல் – பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது - என்றுள்ள கருத்துக்கு விளக்கமாக, சூர்ணை 381ல் – த்ரிபாத் விபூதியிலே - என்பது தொடங்கி, கடந்த சூர்ணை முடிய, ஸர்வேச்வரன், இந்த ஜீவாத்மா கரையேறும் பொருட்டு, ஜீவாத்மா தனனை வேண்டாத நிலையில் உள்ளபோதிலும், விடாமல் அவனைக் கைக்கொள்ள முயல்வதை விரிவாக அருளிச்செய்தார். இப்போது அந்தக் கருத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணும் கட்டளை யிதுவாகையாலே, இப்படி யிச்சேதநன் பக்கல் விமுகனான அவஸ்தையிலுமுட்பட இவனுஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போந்த குணாதிகனான அவனை அநுஸந்தித்தால், ஏவம்பூத னானவவ னிவ்வவஸ்தாபந்தராக்கி நம்மை கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்க விடானென்று

தத்குண விச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்குமித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் இந்த ஜீவாத்மா கரையேறுவதற்காக செய்யும் முயற்சி இதுவாக உள்ளதால், இந்த ஜீவன் தன்னை எதற்கும் வேண்டாத நிலையில் உள்ளபோதிலும், இந்த ஜீவனைக் கரையேற்றும் விதமாகப் பல முயற்சிகள் செய்யும் ஸர்வேச்வரனை எண்ணும்போது - “இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மை, இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலைகளில் தள்ளி, நமது கர்மங்களுக்கு ஏற்ப நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்க விடமாட்டான்”, என்று அவனுடைய குணத்தில் மஹாவிச்வாஸம் கொள்ளவேண்டும். அதனால் எந்த ஒரு காலத்திலும் கவலை என்பது இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். ஆகவே அச்சம் கொள்வதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை என்று கருத்து.

399. “எதிர் சூழல் புக்கு”.

அவதாரிகை - (விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷி பண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால்) என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எதிர் சூழல்புக்கு) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “ஜீவாத்மா தன்னை வேண்டாத நிலையில் உள்ளபோதிலும் அவனைக் கரையேற்ற முயலும் ஸர்வேச்வரனை எண்ணும்போது” என்று தாம் அருளிச்செய்த கருத்தானது அனைவராலும் ஏற்றத்தக்கதே என்று உணர்த்தும் விதமாக, அறிவில் மிகவும் உயர்ந்தவரான நம்மாழ்வாரின் உயர்ந்த அநுஸந்தானத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “எதிர்சூழல்புக்கு” என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பார்த்தவிட மெங்கும் தானே யாம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக்கென்றபடி. “எதிர் சூழல்” என்கிறது, அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே

வ்யாக்க்யாதமாய்த்தாகிலும், இப்போது இவரிவ் விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேக யோஜனைக ளுண்டாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (2-7-6) – எதிர் சூழல் புக்கு - என்பதன் மூலம் “நான் எங்கும் தப்பிக்க இயலாதபடி பார்த்த இடம் எங்கும் தானே நிறைந்து நிற்கும்படியாக அனைத்து பொருள்களிலும் வியாபித்து, அவற்றின் உள்ளிலும் நின்று”, என்கிறார். ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியின் வ்யாக்க்யானத்தில், “எதிர் சூழல்” என்பதன் மூலம் அவதாரங்கள் உணர்த்தப்பட்டன என்று பூர்வர்கள் கூறியுள்ளபோதிலும், இங்கு இவர், அதற்குக் கருத்தாக “எங்கும் பரவி நிற்பதை” கூறுகிறார். பலவிதங்களில் வ்யாக்க்யானம் செய்வது உண்டு அல்லவோ?

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 129)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து நாலாம் திருவாய்மொழி

ஆடியாடி - ப்ரவேசம்

மூலம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே, “பருகிக் களித்தேனே” என்று ஹ்ருஷ்டராய், “அது தன்னை பாகவதர்களோடே உசாவி தரிக்கவேணும்” என்று பாரித்து, அதுக்கு இவ்வியூதியில் ஆளில்லாமையாலே, நித்யவியூதியிலே நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப் புக்கு போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணி அநுபவிக்கக்கோலி நினைத்தபோதே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தம்முடைய தசையை ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாப தேசத்தாலே பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் (2-3-9) - பருகிக் களித்தேனே - என்று ஆனந்தம் கொண்டவராக, “இப்படியாக நான் அடைந்த ஆனந்தத்தைப் பாகவதர்களுடன் பகிர்ந்து, அவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு மகிழ்ந்தபடி இருத்தல் வேண்டும்”, என்று எண்ணினார். அவ்விதம் இருப்பதற்கு இந்த உலகத்தில் யாரும் கிடைக்காத காரணத்தினால், பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் சென்று புகுந்து, ஒருவருக்கு ஒருவர் இந்த ஆனந்தத்தை அறிவித்துக்கொண்டு அநுபவிக்கும் நிலையைப் பெற விரும்பினார்.

ஆனால், தான் நினைத்தவுடன் அத்தகைய நிலை கிட்டி, அவர்களுடைய கூட்டத்தில் சென்று புகுந்து அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால் மிகுந்த துன்பம் அடைந்தார். தனது நிலையைத் தன்னுடன் உள்ளவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று உரைக்கும் விதத்தை, வேறு ஒன்றைக் கூறி அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் – அஞ்சிறைய மடநாரையில், தூதுவிட சுகமரானார்; வாயுந்திரையுகளில் – கண்ணாற்கண்ட பதார்த்தங்களடைய பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாக நோவுபட சுகமரானார்; அவ்வளவன்றிக்கே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு, தாமான தன்மையழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், அது தன்னிலுயும் தன் தசை தான் வாய்விட்டுப் பேசமாட்டாதே பார்ச்வஸ்தர் அறிவிக்க வேண்டும்படியாய், ஸ்திதி கமந சயநாதிகளில் ஒரு நியதியின்றியிலே அரதியாய் நோவுபட,

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (1-4) – அஞ்சிறைய மடநாராய் – என்பதில் நாயகியாக நின்று தூதுவிட்ட காரணத்தினால் பொறுமையுடன் இருந்தார். திருவாய்மொழி (2-1) – வாயும் திரையுகளில் - தான் கண்களால் கண்ட பல பொருள்களும் ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து தன்னைப் போன்றே வருவதைக் கண்டு, அவைகளுடைய நிலைக்காக தான் வருந்துவதன் மூலம் பொறுமையாக இருந்தார். இப்போது அது போன்று இல்லாமல் பிரிவாற்றாமை என்னும் துன்பம் கரை புரளத் தொடங்கியது. இதனால் தனது புருஷதன்மை என்பதையும் மறந்தவராக, ஒரு நாயகியின் நிலையை அடைந்தவராக, அதிலும் தனது இந்த நிலையை தான் வாய்விட்டு கூற இயலாமல், தனக்கு அருகில் உள்ளவர்கள் தனது நிலையை எடுத்து உரைக்கும் நிலையை அடைந்தார். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். ஆழ்வாரை அடுத்து உள்ளவர்கள் உரைப்பதாகக் கூறப்படும் இதுவும் ஆழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பாசுரம் தான் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது, தனது நிலையை எடுத்துக் கூற இயலவில்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? அல்லது அவர்கள் கூறும் இவை, ஆழ்வாரின் பாசுரங்கள் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?

மூலம் - இப்பெண்பிள்ளை தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், “ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களைப் பண்ணி, ஆர்த்தரானார் ஆர்த்தியெல்லாம் பரிஹரிக்கக்கடவ ஸ்வபாவரான நீர் உம்மை ஆசைப்பட்ட இவள் நோவுபடப் பார்த்திருப்பதே!” என்று எல்லாவளவிலும் அவனையிட்டுப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுங் குடியாகையாலே அவன் திருவடிகளிலே பொகட்டு, “இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ய நினைத்திருக்கிறதென்?” என்று கேட்கிற பாசுரத்தாலே தம்முடைய தசையை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆழ்வாருக்குத் தனது நிலையை ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவிக்க இயலாத நிலை உண்டானதை ஸர்வேச்வரன் நோக்கினான். இவர் உயிர் வாழவேண்டும் என்பதற்காக, இவரை அடுத்து உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவருடைய நிலையை ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு அறிவித்தனர் என்று இவருடைய திருவுள்ளத்தில் தோன்ற வைத்தான்; அதனால் உயிர் பிழைத்தவாராக, அவர்களுடைய சொற்களை, தான் அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. உட்காரும்போதும், நடக்கும் போதும், படுக்கும்போதும் என்று எந்த நிலையிலும் ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லாமல் உண்டான பிரிவுத் துன்பத்தால் மிகுந்த வருத்தம் அடைந்தார். இந்தப் பெண்ணின் நிலையை உணர்ந்த இவருடைய தாயார், “இராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்கள் மூலம் (இராமன் என்றது திருவாய்மொழி (2-4-3) - அரக்கன் இலங்கை செற்றீருக்கே - என்பதாகும்; க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்கள் என்றது (2-3-2) - வாணன் ஆயிரந் தோள் துணித்தீர் - என்பதாகும்), துன்பம் அடைந்தவர்களுடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் (இது திருவாய்மொழி (2-4-10) - கிளர்வாழ்வை வேவ - என்பதை திருவுள்ளத்தில் கொண்டு) நீக்கவல்ல ஸ்வபாவம் உள்ள நீ, உன்னை மட்டுமே ஆசைப்பட்ட இந்தப் பெண் துன்பம் அடைந்தபடி இருக்க, நீ ஏதும் செய்யாமல் பார்த்துக் கொண்டுள்ளாயே”, என்றாள். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். இவருடைய நிலையைக் கண்டு அவன்தான் ஓடி வந்து உதவ வேண்டுமோ, இவருடைய தாய் ஏதும் செய்ய மாட்டாளோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது (2-4-1) - ஆடியாடி, (2-4-1) - வாடி வாடும், (2-4-2) - உம்மைக் காணும் ஆசையுள் நைகின்றாள், (2-4-3) - எரியணை அரக்கும் மெழுகும் ஒக்குமிவள், (2-4-4) - உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும், கலங்கிக் கைதொழும், (2-4-5) -

குவளையொண் கண்ணநீர் கொண்டாள், (2-4-10) - இவள் மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதங்களிலும் அவன் மூலமாகவே காப்பாற்ற வேண்டும்படியாக இவள் நிலை உள்ளது. ஆகவே தாயார், (2-4-9) - நுமதிட்டமென்கொல், (2-4-3) - இரக்கமெழீர், (2-4-3) - உம்மைக்காணும் ஆசை, (2-4-5) - தண்ணந்துழாய் கொடர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளில் இவளைப் போகவிட்டு “இவள் விஷயத்தில் நீ செய்ய நினைத்திருப்பது என்ன?”, என்று கேட்பதன் மூலம் தனது நிலையை ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் - காசையழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், ரத்ந்தை யிழந்தவனுக்கும் ஒத்திராதிறே க்லேசம்;

விளக்கம் - என்றாலும் மேலே கூறப்பட்ட (1-4) - அஞ்சிறைய மடநாராய், (2-1) - வாயும் திரையுகளும் - முதலான திருவாய்மொழிகளைக் காட்டிலும், இந்தத் திருவாய்மொழியில் பிரிவுத்துன்பம் அதிகமாக உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை விளக்குகிறார். முதலில் ஒருவன் வெள்ளியை இழக்கிறான்; அப்போது உண்டாகும் துன்பத்தைக் காட்டிலும் அடுத்த நாள் ஒருவன் தங்கத்தை இழக்கும்போது அதிகமான துன்பம் ஏற்படும்; அடுத்த நாள் ஒருவன் இரத்தினக்கற்களை இழந்ததால் அதனைக் காட்டிலும் அதிக துன்பம் ஏற்படும்; ஆகவே மூன்று பேர்களின் துன்பங்கள் சமம் அல்ல அல்லவோ? இங்கு காசு என்பது விபவ அவதாரங்கள், தங்கம் என்பது அர்ச்சாவதாரங்கள், இரத்தினம் என்பது நித்யஸூரிகளைக் குறிக்கும். இதற்கு ப்ரமாணம் என்னவென்றால், பெரியதிருமொழி (7-10-4) - காசினை மணியைச் சென்று நாடி, திருவாய்மொழி (1-10-7) - செம்பொனே திகழும், (5-8-9) - செழுமாமணிகள் சேரும் - என்பவை ஆகும். வெள்ளி மற்றும் தங்கம் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு என்னவென்றால் அவதாரங்களுக்கும், அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் இடையே உள்ள ஸௌலப்பயம் போன்றவை ஆகும். த்ரிவிக்ரமன் முதலான அவதாரங்கள் குறைந்த காலம் மட்டுமே உள்ளதாலும், குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே உள்ளதாலும் அவற்றை வெள்ளி என்கிறார்; எப்போதும் அனுபவிக்க வல்லதாகவும், (1-10-9) - செம்பொன்னே திகழும் மூர்த்தியை - என்பதாலும், அர்ச்சாவதார நம்பியை பொன்

என்று வைத்தார். இறுதி காலகட்டத்தையும், (5-8-9) - செழுமாமணிகள் - என்பதாலும் நித்யஸூரிகளை இரத்தினங்கள் என்கிறார்; அதன் வ்யாக்யானத்தில் “செழுமாமணிகள் ஆவார் திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்” என்றது காண்க.

மூலம் - அவதாரத்திலே பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமை - அஞ்சிறைய மடநாரையில்; “நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற” என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமை - வாயுந்திரையுகளில்; இதில் – அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமையாகையாலே அவற்றிலும் அதுக்கு ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆகவே அவதார காலத்தில் திருவொழி (1-3-10) – பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போதை - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் நின்று அநுபவிக்க இயலாமையால் உண்டான ஆற்றாமையை (1-4) – அஞ்சிறைய மடநாரையில் - வெளிப்படுத்தினார். (1-10-9) – நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப அர்ச்சாவதாரத்தில் அவன் உள்ளதைக் கண்டு எப்போதும் அநுபவித்தபடி இருக்க இயலாத காரணத்தால் உண்டான ஆற்றாமை என்பதை (2-1) – வாயுந்திரையுகளில் – என்ற திருவாய்மொழியில் உரைத்தார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் – ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனாலும் தன்னுடைய ப்ராணன் என்று கொண்டாடப்படும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அதுவும் நிறைவேறாத காரணத்தால், முன்பு உரைத்தவற்றைக் காட்டிலும் இங்கு பிரிவுத் துன்பம் அதிகம் என்று உணர்த்தினார்.

மூலம் - நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே நோவுபடுகிறதாகில், பின்னை அவர்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடாதே அவனைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவானென்? என்னில்; எங்கேனும் ஒரு காட்டிலே ரத்தங்கள் பறியுண்டாலும், நாட்டிலே ராஜாவின் வாசலிலே அவன் பேர் சொல்லியிறே கூப்பிடுவது; அவர்களோட்டை ஸம்சுலேஷத்துக்கும் கடவன் அவனாகையாலே

அவனைச் சொல்லி கூப்பிடுகிறது; பகவத் விச்லேஷத்திலே உட்புக நின்றாலிறே பாகவத விச்லேஷந்தான் தெரிவது; “கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா, சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந” - ஸ்ரீபரதாழ்வானோடும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானோடும் கூடப்பெறாத கிழிக் குறையாலே, கூட நிற்கிற இளையபெருமானோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே பெருமாளுக்கு; “குஹேந ஸஹிதோ ராம: லக்ஷ்மணேந ச ஸீத்யா” கூடப்போன இளையபெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப் பெருமானோடு கூடின பின்பிறே; இப்படியிறே அவன் தனக்கும் அந்வய வ்யதிரேகங்கள் இருக்கும்படி; ததீய ஸம்ச்லேஷத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே வந்த இழவு, பெற்ற பகவத்ஸம்ச்லேஷம் இழந்து அடியே பிடித்துப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய் வந்து விழுந்தது. வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்தி தீர வந்து ஸம்ச்லேஷித்த ஸம்ச்லேஷம் முற்றுவதற்கு முன்னே வந்த பிரிவாகையாலும் ஆற்றவொண்ணாதிறே.

விளக்கம் – சரி, நித்யஸலிரிகளுடைய கூட்டத்தில் புகுந்து அவர்களை அனுபவிக்க இயலவில்லை என்றால், அதனால் உண்டான துன்பத்தை அவர்களை அழைத்து உரைக்கலாம் அல்லவோ? அதனை விடுத்து (2-4-1) - நரசிங்கா, (2-4-4) – இலங்கை செற்றவணே - என்று ஸர்வேஸச்வரனை அழைத்து ஏன் உரைக்கவேண்டும்? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு காட்டில் இரத்தினக்கற்களை இழக்கும் ஒருவன், அரண்மனைக்குச் சென்று அரசனிடம் வந்து, அவனை அழைத்து அல்லவோ முறையிடுவான்? இதே போன்று நித்யஸலிரிகளுடன் தான் சேர்ந்தது இருத்தல் என்னும் நிலைக்குக் காரணமாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் என்பதால், அவனை அழைக்கிறார். பகவத் விஷயம் என்பதை இழந்து நிற்கும்போது அல்லவோ பாகவத விஷயத்தின் இழப்பு எத்தனை கொடுமையானது என்று அறியலாம்? இதனை இரண்டு உதாரணங்களால் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (16-40) - கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா, சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந - ரகுவம்சத்தின் பெருமையை வளர்க்கும் லக்ஷ்மணா! உன்னோடு சென்று மஹாத்மாவான பரதனையும், வீரனான சத்ருக்னனையும் சந்திக்கும் அந்த நாள் எப்போது வருமோ? – என்று இராமன் உரைத்தான். அதாவது பரதன் மற்றும்

சத்ருக்னனுடன் சேர்ந்து இருக்க இயலாத நிலையை, நிறைந்து போகாமல் குறையுடன் உள்ள பண்பை போன்று இராமன் எண்ணினான்; இதனால், தனக்கு அடுத்துள்ள லக்ஷ்மணனின் இருப்பு கூட அதிகமாக இராமனுக்குத் தோன்றவில்லை. இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-30) – குஹேந ஸஹிதோ ராம: லக்ஷ்மணேந ச ஸீதயா - லக்ஷ்மணன், சீதை, குகன் ஆகியோருடன் சேர்ந்து - என்பது காண்க; ஆக தன்னுடன் வந்த லக்ஷ்மணன் மற்றும் சீதையுடன் தான் சேர்ந்து உள்ளதாக எப்போது இராமனுக்குத் தோன்றியது என்றால், குகன் தன்னுடைய சேர்ந்து இருந்தபோது மட்டுமே ஆகும். இது போன்று ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கூட “இந்த ஒரு பொருள் சேர்ந்தால் அனைத்தும் சேர்ந்தது என்ற நிலையும், இந்த ஒரு பொருள் பிரிந்தால் அனைத்தும் பிரிந்தது” என்ற நிலை பொருந்துகிறது. ஆகவே அவனுடைய அடியார்களுடன் சேர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு, அந்த நிலை கிட்டாத காரணத்தால் உண்டான நஷ்டம் என்பது, முன்பு பெற்ற பகவானையும் இழந்து தவிக்கும்போது, அவனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்து நிற்கும்படியான நிலையில் கொண்டு சேர்க்கிறது. அதாவது (2-1) – வாயும் திரையுள்ளும் - என்ற திருவாய்மொழியில் தனது துன்பம் நீங்கும்விதமாக அவன் வந்து சேர்ந்த சேர்க்கை என்பது முடிவுக்கு வரும் முன்பாகவே ஏற்பட்ட இந்தப் பிரிவு என்பது எளிதில் பொறுக்க இயலாததாக உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 94)

91. சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வனை வையம் முற்றும்

ஒருங்குறவுண்ட பெருவயிற்றாளனை மாவலிமாட்

டிருங்குறளாகி யிசையவோர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற

பெருங்கிறியானை யல்லால் அடியேன் நெஞ்சம் பேணலதே

பொருள் - சுருக்கப்பட்ட உறியில் உள்ள வெண்ணெயை யாரும் அறியாமல் உட்கொண்ட கள்ளனும், உலகங்கள் அனைத்தையும் ஒரே உருண்டையாக எடுத்து தனது வயிற்றில் ஒரு மூலையில் இருக்கும் விதத்தில் உட்கொண்ட பெரிய வயிறு உள்ளவனும், மஹாபலியிடம் மிகவும் சிறிய வாமனனாகச் சென்று அவன் சம்மதிக்கும் விதத்தில் யாரும் கேட்காதபடி மூன்று அடிகள் யாசகம் செய்து போனவனும் ஆகிய பெரிய உபாயமாக உள்ள அவனை அல்லாமல், அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையான எனது மனம் வேறு எதனையும் விரும்பாது.

அவதாரிகை - “இங்கே கிடந்து காலம் நெடுகாநின்றது, குறுகாநின்ற தென்னா ஆழங்காற்படநில்லாதே நாங்கள் கண்டரே, புறம்புள்ள விஷயங்களிலே தரித்துக் காலங்குறுகுதல் நெடுகுதல் செய்தாலும் ஸுகித்துத் திரிகிறோம்; அப்படியே நீரும் பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் நெஞ்சை மாறவைக்கப் பார்த்தாலோ?” என்ன, ஓம்;

அப்படி செய்யலாயிற்றிறேயதுக் கீடாயிருப்பதொரு நெஞ்சு பெற்றோமாகில்; என்னெஞ்சுவனை யொழிய வேறோன் றறியா தென்கிறார். இன்னெஞ்சு தன்னையும் வைக்கலாயிற்றே அவன் செளர்யம் பண்ணிற்றிலனாகில்.

விளக்கம் - ஆழ்வார் கடந்த பாசுரத்தில், அவனை அடையும் காலம் குறுகாதது கண்டு புலம்பினார். இதனைக் கண்ட ஸம்ஸாரிகளில் சிலம் ஆழ்வாரிடம், “இந்த ஸம்ஸார உலகத்தில் உழன்றபடி - காலம் அதிகமாய் உள்ளது, காலம் குறுகாமல் உள்ளது - என்றெல்லாம் புலம்பும் விதத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் நாங்கள் உள்ளோம். நாங்கள் மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டவர்களாக, “காலம் நீண்டுள்ளது, குறுகி உள்ளது” என்றெல்லாம் ஆராயாமல், சமமாக உள்ளோம். இதே போன்று நீரும், பகவத்விஷயத்தை விட்டு அகன்று, மற்ற விஷயங்களில் உமது மனதை வைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் அவர்களிடம், “சரி, அப்படியே செய்யலாம். ஆனால் எனது மனம் போன்று எனக்கு இரண்டாவது ஒரு மனம் இருந்தால் அல்லவோ அவ்விதம் செய்ய இயலும்? காரணம், எனது மனம் அவனைத் தவிர்த்துள்ள வேறு எதனையும் சிந்திப்பதும், விரும்புவதும் இல்லையே!”, என்றார். இது போன்ற பல மாயங்களை அவன் செய்யாமல் இருந்தால் அல்லவோ எனது மனம் அவனை விட்டு அகலும்?

வ்யாக்யானம் - (சுருங்குறி வெண்ணெய்) கள்ளக்கயிறுருவி வைத்த உறியாயிற்று. (வெண்ணெய் தொடுவுண்ட) வைத்த குறியழியாமே வெண்ணெயைக் களவு கண்டமுது செய்தான். (கள்வனை) களவு தன்னையாயிற்று களவு கண்டது. ஆகையால் “இது சிலர் களவு கண்டல்ல, தெய்வங் கொண்டதோ? நாம் வைத்திலோமோ?” என்னும்படியாக வாயிற்று களவு கண்டபடி. (வையமித்யாதி) இவ்வெண்ணெயாலே வயிறு நிறையச் செய்தேயும், ஜகத்தாகவெடுத்து வைத்தால் அரைவயிறாம்படி யாயிற்றிருப்பது. இத்தால், ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலே தரிக்கையும், ஜகத்ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்த மின்றிக்கே யிருக்கும்படியையுஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (சுருங்குறி வெண்ணெய்) - யாருக்கும் அறியாமல் இருள் நிறைந்த அறையில் கைக்கு எட்டாத உயரத்தில் வைத்து, அதன் மீது கயிறுகள் தெரியாதவிதத்தில் மற்ற கொம்புகளையும் கொடிகளையும் வைத்து மறைக்கப்பட்ட உறி. (வெண்ணெய் தொடுவுண்ட) - அந்தப் பானைகளை யாரும் எடுத்தார்களோ என்று அறியும்விதமாக அதன் மீது அடையாளக்குறிகளை இட்டுச் சென்றனர். ஆனால் அந்த அடையாளங்கள் மாறி விடாமல் உறியில் உள்ள பானைகளை எடுத்து, வெண்ணெயை உண்டு, மீண்டும் அந்தப் பானைகளை முன்பு போன்று வைத்து. (கள்வனை) - “தொடுவுண்ட” அதாவது “களவு செய்து உண்ட” என்று கூறிய பின்னர் மீண்டும் எதற்காக “கள்வனை” என்கிறார்? இதன் கருத்து - யாரும் களவு செய்ய இயலாதபடி மறைத்து வைக்கப்பட்ட வெண்ணெயை அல்லவோ களவு செய்தான் என்பதாகும். ஆய்ச்சிமார் மீண்டும் வீட்டிற்கு வந்து நோக்கிய பின்னர், “இந்த வெண்ணெயை மனிதர்கள் யாரும் திருடியிருக்க மாட்டார்கள். தெய்வமே வந்து எடுத்துப்போனதோ? அல்லது நாம் இங்கு வெண்ணெயை வைத்தோமோ?” என்று குழம்பி நிற்கும்படி இவனுடைய கள்ளத்தனம் இருந்தது. (வையமித்யாதி) - இப்படிப்பட்ட வெண்ணெயை உட்கொண்ட பின்னர் க்ருஷ்ணனின் திருவயிறு நிறைந்தது. ஆனால் உலகம் முழுவதையும் எடுத்து உட்கொண்டதன் பின்னரும், அவனுடைய பாதிவயிறு கூட நிரம்பாமல் இருந்தது. “க்ருஷ்ணன் வெண்ணெய் திருடன்” என்று அனைவரும் அறிந்த காரணத்தால்தான் ஆய்ச்சிகள் அவன் அறியாதவிதத்தில், இருட்டில், அவனுக்கு எட்டாத உறிகளில் தயிரை வைத்து, அதனை மறைக்கும்விதமாகச் சிலவற்றை வைத்து மோர் விற்கப் போனார்கள். ஆனால் அவர்கள் அறியாதபடி வெண்ணெயை உண்ட அதே க்ருஷ்ணன், பூமிக்குக் காவலாக நின்ற கடல் கூட அறியாதவிதத்தில் இந்தப் பூமியை விழுங்கி வயிற்றிலே வைத்து “இங்கு இல்லை” என்னும்படிக் கிடந்தான். ஆகவே தனது அடியார்களுடைய கைபட்ட உணவால் தரித்து நிற்பதும், உலகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நிலையில் மனநிறைவு கொள்ளாமல் இருப்பதும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (மாவலிமாட்டு) ஆஸுரப்ரக்ருதியானவன் பக்கலிலே சென்று கிட்டிற்று; தன்னையொழிய வேறொன்றைப் பேணாத நெஞ்சுடைய வென்பக்கலிலேயன்றோ கிட்டவடுப்பது. (இருங்குறளாகி) பெரியகுறளாகி.

அதாகிறது லோகத்தில் வாமநர்க ளடைய வளர்ந்தருளின விடத்துக் கொப்பாம்படி யாயிற்று இவனுடைய சிறுமை. (இசைய) இசைவிக்மைக்குக் க்ருஷி பண்ணுவான் தானேயாய், அவனிசைவுந் தனனதீநமாம்படியாக உடையனாய். ஆரேனும் வேண்டாவென்னிலும் அவனிசைந்து கொடுக்கும்படி. (ஓர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற) இரண்டடியை யிரந்து இரண்டடியையு மளந்து விடாதே, ஓரடிக்குச் சிறையிடும்படி மூன்றடியை யிரந்தவனை. (வேண்டிச் சென்ற பெருங்கிறியானை யல்லால்) தான் ஸர்வநிரபேக்ஷனென்று தோற்றாதபடி சென்றவன். “நாம் கொடுக்கிற வித்தாலல்லது தரியான்” என்று தோற்றும்படியாக வாயிற்று சென்றது. தன்னீச்வரத்வத்தைக் களவு கண்டபடி. “அவாப்த ஸமஸ்தகாமன் ஓரபேக்ஷை தோற்ற வந்தான்” என்று இத்தனை தோற்றாமை இரப்பாளனாய்ச் சென்றபடி. அவன் தயை பிறந்து கொடுக்கும்படியான வடிவைக் கொண்டு. (பெருங்கிறியான்) பெருவிரகன். (அடியேன்) மஹாபலியைப்போலே யொன்று கொடுக்க விருக்கிறாரல்லர். இந்த்ரனைப் போலே யொன்று பெறவிருக்கிறாரல்லர். அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுதிக் கொடுக்க விருக்கிறாரல்லர். அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுதிக் கொடுக்குமவரினே இவர். (நெஞ்சம் பேணலதே) பரத்வத்தையுங் கொள்ளாது, “பாவேநாந்யத்ர கச்சதி”.

விளக்கம் - (மாவலிமாட்டு) - இந்தப் பூமியைக் காவல் காக்கும் பொருட்டு ஸமுத்திரங்களை அவன் ஏற்படுத்தினான். இவ்விதம் தான் உண்டாக்கிய ஸமுத்திரங்கள் பூமியை விழுங்க முனைந்தபோது, தனது திருவயிற்றில் பத்திரமாக எடுத்து வைத்துக் கொள்கிறான். ஆனால் “நான்” என்ற கர்வத்துடன் உள்ள ஒருவன், இந்தப் பூமியை அபகரித்தபோது அவனிடம் சென்று யாசகம் கேட்டு மீண்டும் எடுத்துக் கொள்கிறான். அதாவது “பூமி முழுவதும் என்னுடையது” என்று கூறிய ஒரு அஸுரன் முன்பாகத் தனது ஸர்வேச்வரத் தன்மையைத் தானே களவில் மறைத்து அவனை வஞ்சித்தான். ஒரு அஸுரனின் அருகில் தானே வலியச் சென்று நிற்கிறான்; ஆனால் அவன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் சிந்திக்காத எனது மனதில் அருகில் வருவதற்குத் தாமதம் செய்கிறானே! (இருங்குறளாகி) - பெரிய குள்ளவடிவம் எடுத்து. உலகத்தில் உள்ள வாமனர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நின்றால் எத்தனை அளவு ஏற்படுமோ அந்த அளவு வளர்ந்த நிலை. இப்படியாக உள்ளது அவனுடைய “சிறிய” என்ற தன்மை. (இசைய) – மஹாபலிச் சக்ரவர்த்தி

ஸர்வேச்வரனாகிய தான் எது கேட்டாலும் அளிக்கும்படியாகச் செய்தவனும், அவனுடைய சம்மதம் என்பதே தனது வசம் உள்ளதாகச் செய்தவனும். அதாவது சுக்ராச்சார்யர் முதலானவர்கள், “இவனுக்குத் தானம் அளிக்கவேண்டாம்” என்று தடுத்தாலும், மஹாபலி அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்காமல் மிகுந்த மகிழ்வுடன் தானம் அளிக்கும்படியாகச் செய்தவன். (ஓர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற) – இரண்டு அடி கேட்பதாக முடிவு செய்து, பின்னர் இரண்டடி கேட்டால் இவனைச் சிறைப் பிடிக்க இயலாது போகும் என்று கருதி, மூன்றடி கேட்டான். அந்த இரண்டு அடியையும் அளந்து எடுத்துக்கொண்டு, அத்துடன் மனநிறைவு கொள்ளாமல் மேலும் ஓர் அடியால் அவனைச் சிறைப்பிடிக்கும் விதத்தில் மூன்றடி கேட்டவன். (வேண்டிச் சென்ற பெருங்கிறியானை யல்லால்) – “தனக்கு எதுவும் தேவையில்லை” என்ற தன்மையை வெளிக்காண்பிக்காமல் சென்றவன். மஹாபலி தனது மனதில், “இந்தச் சிறுவனுக்கு நாம் ஏதும் அளிக்கவில்லை என்றால் இவன் உயிர் தரிக்கமாட்டான் போலும்”, என்று எண்ணும்விதத்தில் சென்றான். அதாவது தனது ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்பதை மறைத்துக் கொண்டு சென்றான். “தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் மிகவும் எளிதாக நிறைவேறப் பெற்ற ஒருவன், தனது விருப்பம் என்று ஏதோ உள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்தியபடி கள்ளத்தன்மையுடன் வந்தான்” என்று யாரும் அறியாமல் உள்ள விதத்தில் யாசகம் கேட்டு வந்தான் என்று கருத்து. (பெருங்கிறியான்) – மிகப் பெரிய உபாயமாக உள்ளான். (அடியேன்) – மஹாபலியைப் போன்று ஏதும் அளிக்க உள்ளவர் அல்லர்; இந்திரன் போன்று ஏதும் பெறவும் முயற்சிப்பவர் அல்லர்; ஆனால் இவனுடைய செயல்களுக்குத் தோற்றுப்போய் தன்னையே எழுதிக் கொடுப்பவர் ஆவார். (நெஞ்சம் பேணலதே) – அவனுடைய பரத்வத்தையும் மனம் வேண்டுவதில்லை, அவனை மட்டுமே நினைக்கிறது. இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (40-15) – பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி – இராமனிதம் அனுமன், “இராமா! நினை அல்லாது எனது மனம் வேறு எதனையும் சிந்திக்கக்கூடாது”, என்றான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்